

ἔτρεμαν, σὰ νὰ ἦταν πάρα βαρὺ τ' ἀσημένιο ποτήρι. Τῆς ἔρριξε μία ματιά κι' ἄρχισε νὰ κοινωνάει τὸν κόσμο, ποῦ κατὰ τὸ συνήθειο ἦταν πολὺς αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Κ' ἐκοινωνοῦσαν πρῶτοι οἱ γέροντες, ποῦ ἔστρεφαν πρῶτα πρὸς τὸ λαὸ ζητῶντας συχώρηση, καὶ κατόπι οἱ ἐπίλοιποι οἱ ἄντρες καὶ τέλος οἱ γυναῖκες. Κι' ἀνάμεσό τους ἦταν κ' ἐκείνη. Κάθε τόσο ὁ πατᾶς τὴν ἐκοίταζε. Μὰ ἔβλεπε κι' ὅλας πῶς κι' ὁ γέροντας πατέρας ὄλο ἀνησυχῶσε περισσότερο, βλέποντας ν' ἀφίνει νὰ διαβαίνουν ἄλλες μπροστά της, τὸν εἶδε νὰ παρατηρεῖ προσεχτικὸς τὴν κόρη του καὶ νὰ ζυγώνει σιμὰ της. Κι' αὐτὴ ὠχρὴ τότες, μὲ δειλὸ βῆμα καὶ σὰν ἀλαλιασμένη, ἔβαλε τὸ πόδι της στὸ πρῶτο σκαλί. Ὁ πατέρας σιμὰ της ἐκοίταζε. Καὶ μ' ἀναγάλιασή του εἶδε τὸν ἅγιο γέροντα νὰ της βάζει, ἀτάραχος τώρα, τὴ λαβίδα μὲ τὴν κοινωνία στὸ στόμα, ἐνῶ μὲ τὴν ψιλή του φωνὴ ἐπρόφερε τὰ τυπικά: «Εἰς ἄφρσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον».

Καρουσάδες Κερκύρας 1912)

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

Ἡ πλέον εὐχάριστος σκέψις

- Ὁ φωτογράφος.— Τώρα πρέπει νὰ δώσετε μίαν ἔκφρασιν εὐχάριστον εἰς τὸ πρόσωπόν σας, ἕνα ἄφος χαρωπὸ. Σκεφθῆτε ἕνα πολὺ καλὸ πράγμα . . . λόγου χάριν τὴν γυναῖκα σας . . .
- Ὁ πελάτης.— Μὰ . . . ἔχω πάρει διαζύγιο ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια . . .
- Ὁ φωτογράφος.— Ἄ, μπράβο! περίφημα! Αὐτὸ ἴσα-ἴσα σκεφθῆτε αὐτὴ τὴ στιγμὴ.